

On pomisli, da je ta našel pod jelo srečo in odide je tudi sam iskat: najpoprej vzame v posodo vode ter odide pod jelo, in tam si oči stakne. Kadar je bilo v neko dobo noči, prišle so se Vile kopat. Začele so govoriti, kako se je izléčila kraljeva hči. „Morebiti,“ reko, „nas je kdo poslušal, kadar smo govorile, da bi od te vode ozdravela. Utegne nas tudi zdaj kdo poslušati; pojdimo gledat.“ Kadar odidó ter pridó pod jelo, najdejo ónega, ki je bil prišel iskat sreče in govoril, da je boljša krivda od pravde, ter ga zgrabijo za četerti in raztergajo. Tako mu je nesrečniku pomogla krivda.

Uči se zdaj, da bodeš kedàj kaj.

Imovít trgovec v mestu je imel lepo veliko hižo, lepo prodajalnico (štacuno) in mnogo izverstnega blaga. Vse to si je sam pridobil s pridnostjo, delavnostjo in božjo pomočjo. Ljudjé so memo idóč obstajali pred njegovo prodajalnico ter gledali krasne, dragocene stvari, ki so bile izložene. Necega dne je slišal človeka pred prodajalnico, ki je rekel: „ta nekđaj ničesa nij imel, a zdaj mu je vsega dovolj.“ Te besede so trgovca navedle, da je hotel s posebnim načinom pokazati, kako se takšna imovina pridobode, osobíto otrokom, ki so ondóđ hodili v učilnico in iz učilnice ter se lepim stvarém čudili. Zato je nad prodajalnico obesil desko z napisom: „Uči se zdaj, da bodeš kedàj kaj.“

Mnogo let je bila ta deska nad prodajalnico; gospodar je ostarél in trgovstvo sinu izročil. Necega dné nenadoma dobode pismo iz španske zemlje. Kedó in kaj bi mu pisal iz španske zemlje? Nekedó, katerega nikoli nij poznal niti videl, piše mu, da je njemu dolžan hvalo, ka se je do imovitéga trgovca dokopal on, ki nij mnogo obetal. In kako? Z desko in z napisom nad prodajalnico. Še deček je hodil mimo njegove hiže v učilnico in domóv iz nje ter često gledal lepo izstavljeno blago. Na deski zapisane besede si je zapomnil ter često premišljeval in se tako preródil v pridnega učenca, pozneje v umnega in delavnega mladeniča, a zdaj je bogat trgovec, ki ima v velicem španskem mestu lepo hižo in prodajalnico ter obilo zalogo vsakoverstnega blaga. Tudi on je mladíni v opomín nad svojo prodajalnico obesil desko z lepim napisom: „Uči se zdaj, da bodeš kedàj kaj.“

J. S—a.

Deklica in smert.

Déklica.

Kedó si, bleđa ti prikázan?

Čegóv ta véli je obráz,

Ki v njem pogléd je srép in prazen,

Da vse kostí mi stresa mráz?

Smert.

Ne pláši terda te beséda,

Če rečem ti, da smert sem bleđa.

Déklica.

Oh, mene li bi rada vzela

V mladósti zórnej, strašna smert?

Živéti jedva sem začéla,

Široki svet mi je odpert!

Smert.

Na léta smert se ne ozíram,

Mladósti in stárost v grob podíram!

A. Besenšek,